

Arrest

nr. 83 609 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 7 december 1972.

De verzoekende partij dient op 26 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 oktober 2010, met kennisgeving op 29 november 2010, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2009 werd ingediend door:

M., J. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Pakistan

geboren te Karachi op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om hierop aanspraak te kunnen maken, diende betrokkene op 15.12.2009 een ononderbroken verblijf van tenminste 5 jaar te kunnen aantonen. Betrokkene verklaarde echter in zijn asielaanvraag dd 15.01.2009 — meer bepaald in de gesprekken dd. 27.01.2009 en dd.30.01 .2009- dat betrokkene in maart 2007 op vrijwillige basis terugkeerde naar Pakistan.

Betrokkene verklaarde tevens dat hij pas terug op 12.01.2009 in België aankwam. Bijgevolg kan betrokkene op 15.12.2009 geen ononderbroken verblijf van tenminste 5 jaar aantonen en zodoende geen aanspraak maken op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19juli 2009.

Betrokkene beweert ook in aanmerking te komen voor criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om hiervoor in aanmerking te komen dient men sinds 31.03.2007 ononderbroken in België te verblijven. Betrokkene kwam pas — zoals hierboven reeds vermeld — terug in België aan op 12.01.2009.

Bovendien vereist dit criterium het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene legt daarentegen een attest van werkbereidheid van de VDAB voor. Dit ken echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Dit kan echter niet door onze diensten aanvaard worden, daar dit geen arbeidscontract is. Bijgevolg kan betrokkene geen aanspraak maken op criterium 2.86 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft en voordien al in België verbleef, lessen Nederlands heeft gevolgd en verschillende steunbrieven voorlegd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op andere prangende humanitaire situaties, maar geeft echter niet aan om welke situatie het zou gaan. Bovendien legt hij ook geen bewijsstukken voor, die aantonen dat betrokkene in aanmerking zou komen voor het criterium van prangende humanitaire situaties. Om deze reden kan de betrokkene zich niet op dit criterium beroepen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 12.05.2003 diende betrokkene voor de eerste maal een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 27.06.2003 afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Dit werd betrokkene ter kennis gebracht op 01.07.2003. Betrokkene keerde terug naar Pakistan en kwam terug naar België op 12.01.2009.

Betrokkene diende onmiddellijk —meer bepaald op 15.01.2009 een asielaanvraag in, welke op 02.07.2010 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ van de Raad voor Vreemdelingenbewistingen.

De duur van de procedures — namelijk iets minder dan 2 maanden bij de eerste asielaanvraag en iets minder dan 1jaar en 6 maanden bij de tweede asielaanvraag— was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang ken beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: “Schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Het middel luidt deels als volgt:

“Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria en is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid.

Immers, waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoeker aangehaalde (en niet betwiste !) elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden, precies omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19 juli 2009 en welke klaarblijkelijk de enige zijn die bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking werden genomen.

Alhoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie die verzoeker aanhaalt.

Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering van eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan zou zijn.

Dit is precies wat met de bestreden beslissing gebeurt.

In de 4e alinea in fine van de motivering van de bestreden beslissing leest men immers na een recapitulatie van de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering: “Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dci 19.07.2009.”

Waar de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de ingeroepen elementen van integratie en lokale verankering, wordt er dus meteen aan toegevoegd dat deze (indien als bewezen aanvaard) toch niets zouden afdoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructies en waaraan verzoeker niet zou voldoen.

De motivering laat verzoeker echter in het ongewisse over het waarom van het niet meenemen in de beoordeling van de aangevoerde elementen van integratie.

De geciteerde zinsnede uit de motivering geeft immers zeer duidelijk weer dat alhoewel men blijkbaar op de hoogte is van de tal van aangehaalde elementen van integratie en verankering, men hieraan zondermeer voorbij gaat omdat deze geen afbreuk doen aan de criteria van de instructie welke zodus de enige criteria zijn die in aanmerking worden genomen.

De bestreden beslissing stelt immers geenszins dat deze elementen onvoldoende zouden zijn voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat zij niet als grond voor regularisatie kunnen weerhouden worden enkel en alleen omwille van de criteria van een inmiddels vernietigde omzendbrief.

De overweging dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de vernietigde criteria toch te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid doet hieraan geen afbreuk.

Het siert de Staatssecretaris dat hij het vertrouwen van talloze rechtzoekenden die sedert 15 september 2009 een aanvraag indienden op basis van de instructies niet heeft willen beschamen na de vernietiging ervan door de Raad van State op slechts enkele dagen voor het aflopen van de aanvankelijk voorziene periode.

Eén en ander kan echter geenszins worden begrepen in die zin dat de voornoemde criteria, na hun vernietiging, de enige nog bestaande voorwaarden zouden zijn om voor regularisatie in aanmerking te komen.

Een afwijzing van een regularisatieverzoek, enkel en alleen onder verwijzing naar de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 (waarvan men eerst zelf opwerpt dat ze werden vernietigd), is derhalve niet afdoende gemotiveerd.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd.”

2.1.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie. Waar de Wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier. Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekenis en draagwijdte, minstens de geest van artikel 9bis Vreemdelingenwet, miskend. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

Gelet op de samenhang die bestaat tussen de middelen is het passend deze samen te behandelen.

4.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat de beslissing een tegenstrijdigheid bevat door enerzijds vast te stellen dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd en anderzijds de elementen van integratie niet te kunnen weerhouden omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot deze instructie, en er niet zou zijn aangegeven waarom de door hem aangegeven elementen van integratie niet werden weerhouden.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoeker —in de actualisatie van zijn aanvraag, via het typeformulier heeft aangegeven dat hij geregulariseerd wil worden op basis van voormelde instructies.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1 - 1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij niet kan begrijpen waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers uitdrukkelijk gesteld dat:

“Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft en voordien al in België verbleef lessen Nederlands heeft gevolgd en verschillende steunbrieven voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

De verwerende partij merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om een feitelijke herbeoordeling van verzoekers dossier te maken:

“Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

En betreffende het tweede middel:

“In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de geest van artikel 9bis heeft miskend door de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of voldaan is aan bepaalde vooropgestelde criteria.

De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een zeer ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1 - 1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoeker kan toch niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij zich daarentegen uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd.

Verzoekers beschouwingen zijn al te gek voor woorden. Verzoeker ‘vergeet’ kennelijk ook dat het op basis van de instructie is dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen reeds een meer gunstige toepassing van artikel 9bis voornoemd impliceert:

“In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker in zijn aanvraag van 11 december 2009 om een machtiging tot verblijf uitdrukkelijk toepassing heeft gemaakt van de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 juli 2009 door gebruik te maken van het “Type-formulier Regularisatieaanvraag” en beroep te doen op de criteria “onredelijk lange asielpcedure van 5

jaar en "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame verankering". In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen beken⁴ heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen." Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd. De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoonde zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bi/gevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. " (R.v.V. nr. 48.750 van 29 september 2010)

Verzoeker is verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zou zijn geschonden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht nu zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Zij stelt onder meer dat de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie, maar dat ten onrechte enkel de vernietigde "Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet" van 19 juli 2009 werd toegepast en haar integratie-elementen niet werden onderzocht in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het niet voldoen aan deze criteria wordt volgens de verzoekende partij in de bestreden beslissing aangehaald als reden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, in weerwil van de talrijke waardevolle elementen van integratie die zij aanhaalt.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de partijen gevraagd wat hun standpunt ter zake is. Zij verwijzen naar de schriftelijke procedurestukken.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhan-

den te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

De verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing enkel en alleen wordt gewezen op het feit dat zij niet voldoet aan de criteria van een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde datum, van het voorleggen van een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst of van het aantonen van het criterium betreffende het bestaan van andere prangende humanitaire situaties. In haar verzoekschrift ontkent zij deze vaststellingen niet.

In haar aanvraag van 26 november 2009 haalde de verzoekende partij volgende elementen aan inzake de gegrondheid ervan:

- zij stelt haar aanvraag te baseren op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie;
- zij diende op 12 mei 2003 in België een asielaanvraag in en verliet slechts het grondgebied in maart 2007, met tussenkomst van Caritas International inzake een vrijwillige terugkeer, waardoor zij bijna vier jaar in het Rijk heeft verbleven;
- verzoekende partij kwam terug naar België in november 2007;
- op 16 maart 2008 schreef zij zich in voor lessen Nederlands;
- zij wijst op een verzoek tot dringende medische hulp vanwege dokter S. met het oog op het nemen van een radiografie;

- een beroep tegen de beslissing inzake haar tweede asielaanvraag zou hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- verder voegt zij onder meer volgende documenten toe aan haar aanvraag: inschrijvings- en betalingsbewijzen voor een cursus Nederlands; een attest voor dringende medische hulp en een verklaring van haar arts, verschillende verklaringen van vrienden/kennissen en een attest van werkbereidheid van de VDAB.

In de bestreden beslissing wordt betreffende de aangehaalde criteria het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om hierop aanspraak te kunnen maken, diende betrokkene op 15.12.2009 een ononderbroken verblijf van tenminste 5 jaar te kunnen aantonen. Betrokkene verklaarde echter in zijn asielaanvraag dd 15.01.2009 – meer bepaald in de gesprekken dd. 27.01.2009 en dd.30.01 .2009- dat betrokkene in maart 2007 op vrijwillige basis terugkeerde naar Pakistan.

Betrokkene verklaarde tevens dat hij pas terug op 12.01.2009 in België aankwam. Bijgevolg kan betrokkene op 15.12.2009 geen ononderbroken verblijf van tenminste 5 jaar aantonen en zodoende geen aanspraak maken op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19juli 2009.

Betrokkene beweert ook in aanmerking te komen voor criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om hiervoor in aanmerking te komen dient men sinds 31.03.2007 ononderbroken in België te verblijven. Betrokkene kwam pas — zoals hierboven reeds vermeld — terug in België aan op 12.01.2009.

Bovendien vereist dit criterium het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene legt daarentegen een attest van werkbereidheid van de VDAB voor. Dit ken echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Dit kan echter niet door onze diensten aanvaard worden, daar dit geen arbeidscontract is. Bijgevolg kan betrokkene geen aanspraak maken op criterium 2.86 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.”

en

“Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft en voordien al in België verbleef, lessen Nederlands heeft gevolgd en verschillende steunbrieven voorlegd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

en

“Betrokkene beroept zich eveneens op andere prangende humanitaire situaties, maar geeft echter niet aan om welke situatie het zou gaan. Bovendien legt hij ook geen bewijsstukken voor, die aantonen dat betrokkene in aanmerking zou komen voor het criterium van prangende humanitaire situaties. Om deze reden kan de betrokkene zich niet op dit criterium beroepen.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarden van een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde datum, het voorleggen van een arbeidsovereenkomst of het aantonen van het bestaan van “andere prangende humanitaire situaties” uit de vernietigde instructie is voldaan. Deze voorwaarden worden als dwingende regels toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden inzake een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde datum, het voorleggen van een arbeidsovereenkomst of het aantonen van het bestaan van “andere prangende humanitaire situaties”, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalde de verzoekende partij in haar aanvraag ook volgende elementen aan inzake de gegrondheid:

- zij stelt haar aanvraag te baseren op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie;
- zij diende op 12 mei 2003 in België een asielaanvraag in en verliet slechts het grondgebied in maart 2007, met tussenkomst van Caritas International inzake een vrijwillige terugkeer, waardoor zij bijna vier jaar in het Rijk heeft verbleven;
- verzoekende partij kwam terug naar België in november 2007;
- op 16 maart 2008 schreef zij zich in voor lessen Nederlands;
- zij wijst op een verzoek tot dringende medische hulp vanwege dokter S. met het oog op het nemen van een radiografie;
- een beroep tegen de beslissing inzake haar tweede asielaanvraag zou hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- verder voegt zij onder meer volgende documenten toe aan haar aanvraag: inschrijvings- en betalingsbewijzen voor een cursus Nederlands; een attest voor dringende medische hulp en een verklaring van haar arts, verschillende verklaringen van vrienden/kennissen en een attest van werkbereidheid van de VDAB.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 12.05.2003 diende betrokkene voor de eerste maal een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 27.06.2003 afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Dit werd betrokkene ter kennis gebracht op 01.07.2003. Betrokkene keerde terug naar Pakistan en kwam terug naar België op 12.01.2009.

Betrokkene diende onmiddellijk —meer bepaald op 15.01.2009 een asielaanvraag in, welke op 02.07.2010 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures — namelijk iets minder dan 2 maanden bij de eerste asielaanvraag en iets minder dan 1 jaar en 6 maanden bij de tweede asielaanvraag— was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang ken beschouwd worden.”

en

“Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft en voordien al in België verbleef, lessen Nederlands heeft gevolgd en verschillende steunbrieven voorlegd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op andere prangende humanitaire situaties, maar geeft echter niet aan om welke situatie het zou gaan. Bovendien legt hij ook geen bewijsstukken voor, die aantonen dat betrokkene in aanmerking zou komen voor het criterium van prangende humanitaire situaties. Om deze reden kan de betrokkene zich niet op dit criterium beroepen.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk geantwoord wordt op het element betreffende de langdurige asielprocedure van verzoekende partij.

Op het element van haar verblijf in België sinds 2009 en voordien, de door de verzoekende partij gevolgde lessen Nederlands en de voorgelegde verklaringen, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze onderdelen van de middelen zijn in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op de overige onderdelen van de middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN